

[Indenrigsministeren.]

De interesser, der skal beskyttes gennem behandling for lukkede døre af en sag om køb eller salg af fast ejendom, er altså henholdsvis kommunens og den private medkontrahents, og disse interesser må kommunalbestyrelsen på sin side kunne beskytte. Jeg kan derfor ikke være enig med det ærede medlem i, at et mindretal i kommunalbestyrelsen skal kunne kræve den sædvanlige forretningsgang ændret.

Jeg vil dog gerne i den forbindelse erindre om, at en kommunalbestyrelse naturligvis ikke ved at træffe beslutninger om behandling af sager for lukkede døre kan begrænse mindretallets ret til i almindelighed at fremkalde drøftelser blandt den stedlige befolkning af kommunens anliggender eller begrænse mindretalsmedlemmers adgang til uden for kommunalbestyrelsen at fremsætte deres syn på aktuelle sager. En tavshedspligt for kommunalbestyrelsens medlemmer, der følger af, at en sag er behandlet for lukkede døre, vedvarer kun, så længe de hensyn til kommunen eller andre, der bevirkede, at sagen blev unddraget offentligt behandling, endnu gør sig gældende, og man kan naturligvis ikke ved at lukke dørene fremkalde det indtryk, at der er enighed i en kommunalbestyrelse. En kommunalbestyrelsens beslutninger bag lukkede døre og stemmefordelingen derved kan ikke holdes hemmelig. I øvrigt må den offentlighed, der her i landet knytter sig til handel med fast ejendom i kraft af tinglysningsvæsenet, føre til, at der, når en handel er endeligt aftalt, vil være fri adgang for et mindretal til offentligt at kritisere flertallets dispositioner.

Af *H. C. Toft* til ministeren for Grønland (9. september 1963):

„Har ministeren under hensyn til Grønlands Handels forestående nybyggeri undersøgt, om det ikke ville være mere praktisk og også besparende at flytte udskibningsanlæggene for varer til Grønland fra København til en nordjysk

havn, f. eks. den kommende havn i Hanstholm? Hvis ikke, vil man da foretage en sådan undersøgelse?“

Der forestår store udvidelser af Grønlands Handels lagerkapacitet m. v., og til oktober ventes et nyt stort pakhuisbyggeri igangsat ved Københavns havn. Det synes umiddelbart indlysende, at der ville være besparelser at opnå ved at flytte udskibningerne til Grønland fra Københavns havn til en nordjysk havn, f. eks. den kommende havn i Hanstholm. Sejltiden for de vel op imod 100 sejladser på Grønland om året ville blive nedsat med flere timer. Da staten ejser store arealer ved Hanstholm havn og disse arealer er betydelig billigere end de dyre grunde ved Københavns havn, må også dette betinge en billigørelse. Hertil kommer, at der er god brug for arealer ved Københavns havn til andet formål, og at en udflytning af disse opgaver ville være et stykke egnsudvikling, hvor staten gik i spidsen. De varer, der i dag hovedsagelig indkøbes af Grønlands Handel i København og på Sjælland, ville sikkert næsten alle lige så godt kunne købes vest for Store-Bælt, og man undgår herved også et uønsket trafikpres øst for Store-Bælt.

Regeringen taler meget om egnsudvikling, men ved udflytning af egne institutioner kniber det en del. Den af mig nævnte udflytning er en iøjnefaldende mulighed, der bør undersøges, hvis det ikke allerede er sket.

Minister for Grønland *Mikael Gams* svar (14. september 1963):

Det forekommer mig meget forståeligt, at en tanke som den, der ligger bag ved det ærede medlem hr. H. C. Tofts spørgsmål om mulighederne for at flytte den kgl. grønlandske handelsudskibningsvirksomhed til en nordjysk havn, eventuelt Hanstholm havn, kan opstå. Der er kortere fra Nordjylland til Grønland end fra København til Grønland, af hvilken grund der vel kunne spares en del af skibsrejsen, og dette må atter be-